

[N. Chr. Christensen.]

kan opnå varig helbredelse, men som må anbringes på et hospital, der ligger på et sted, hvor støj ikke forstyrrer deres sindsligevægt, og hvor de rolige omgivelser bidrager til, at deres tilstand dog kan blive nogenlunde tålelig.

Endelig kan jeg måske nævne, hvad også den højtærede indenrigsminister var inde på, at det var et krav, der blev rejst i sin tid fra Nordjylland, at der ind under dette hospital skulle lægges et område med en kvart million indbyggere. Af denne kvarte million indbyggere fandtes næsten 200 000 i Nordjylland, og jeg tror nok, det stærkt bidrog til, at man ikke lagde hospitalet sydligere, således som det også nævntes i kommissionsbetænkningen, men at man placerede det ikke alene på et sted, hvor det lå i rolige omgivelser, men på et sted, som tillige kan siges i nogen grad at være et midtpunkt for det pågældende område.

Ud fra denne argumentation vil jeg gerne give udtryk for, at den engang truffe beslutning bør stå ved magt, og at dette spørgsmål ikke bør gøres til genstand for fornyede diskussioner, fordi der derved slås så meget i stykker af det, som vi vedtog for 2 år siden.

Jeg vil gerne slutte med tillige at sige, at jeg håber på, at man også af hensyn til den tillid, som man bør have til en på rigsdagen truffen beslutning, nu fra autoriteternes side gør, hvad der er menneskeligt og økonomisk muligt for at skabe så gode vilkår for patienterne som muligt, og at den bygning, der bliver rejst som sindssygehospital, kommer til at rumme det mest moderne apparatur og i det hele taget bygges efter de nyeste principper, sådan at det virkelig kan bidrage til at afhjælpe sindslidelser.

Med disse ord skal jeg henstille til tingets ærede medlemmer, at man forbliver ved den engang truffe beslutning, også ud fra det synspunkt, at der ikke er fremført nye betragtninger, som kan kuldaste de overvejelser, vi foretog i 1947. Det fremgik af den højtærede indenrigsministers udtalelse, at der var foretaget undersøgelser, som bevirkede, at regeringen, som har hele dette apparat under sig, ikke fandt anledning til at tage sagen op påny. Jeg gentager derfor min henstilling om, at tingets medlemmer ud fra disse betragtninger slutter sig til det synspunkt, at den engang vedtagne beslutning skal stå ved magt.

Jørgen Jørgensen: Dengang lovforslaget om det nordjyske sindssygehospital var til

afgørelse her i tinget, var der i mit parti ikke enighed om, hvor dette sindssygehospital mest hensigtsmæssigt skulle lægges. Der var medlemmer af mit parti, der stemte for den ordning, der blev gennemført, hvorefter hospitalet skulle anbringes i Brønderslev. Der var andre medlemmer i mit parti, der stemte for, at hospitalet skulle anbringes i Hjørring. Nu er sagen rejst igen ved en henvendelse fra de læger, som har det øverste ansvar for behandlingen af sindssyge her i landet, og det lader sig nu ikke gøre, således som man her fra en enkelt side har været tilbøjelig til, at affærdige denne henvendelse med en bemærkning om, at der altid kan komme nogle folk, der vil have et seminarium eller et sygehus liggende et andet sted. Det er ikke nogle tilfældige mennesker, der har sendt henvendelsen til rigsdagen, det er de mennesker, der står med et virkeligt, ja, med det egentlige ansvar for behandlingen af en gruppe samfundsborgere, som vel er de mest ulykkelige der findes i dette land, og opmærksomheden er på dette område i en grad som aldrig før henvendt på nye former for behandling; der er jo i de senere år sket en udvikling med hensyn til behandlingen af sindslidelser, som vi ikke tidligere har oplevet.

Det lader sig derfor ikke gøre i al almindelighed sådan at feje disse mennesker til side, der kommer med en alvorlig og velbegrunnet henvendelse til rigsdagen om at tage sagen op påny, og sige, at den slags henvendelser har rigsdagen fået så mange af. De mennesker, som kommer her, har et ansvar, som jeg ikke vil tilråde rigsdagen uden videre at sætte sig ud over.

Den højtærede indenrigsminister har ret i, at der er truffet dispositioner, som naturligvis i høj grad binder os. Der er truffet dispositioner i Brønderslev fra kommunens side, og der er rejst forventninger hos borgerne i Brønderslev, hos forretningsfolk og andre, som naturligvis vil føle sig meget skuffet, hvis der nu træffes en anden beslutning om hospitalets beliggenhed. Og alt det, ministeren her har sagt, nødvendiggør naturligvis, at sagen bliver meget nøje overvejet.

Det er selvfølgelig også rigtigt, at når rigsdagen for to år siden har truffet en beslutning, skal der meget vægtige grunde til for at ændre denne beslutning. Men jeg er helt uenig i den betragtning, at det skulle nedbryde respekten for rigsdagen, at man traf en anden beslutning, når man virkelig var kommet til det resultat, at den beslutning, man havde truffet, ikke var